

ONZE

CURVES

2017

DEEL 2

De volgende ochtend werd er eerst uitgebreid ontbeten en werden wij het snel eens over de te kiezen route. Alhoewel de hotels al lang van te voren waren vastgelegd hadden wij wel de ruimte om zelf op zoek te gaan naar de mooiste wegen.

Ons eindpunt van vandaag lag op de Gothardpas. De ochtend van vertrek was zonovergoten en via Arbaz reden wij naar Grimsuat. Om 10.37 uur reden wij een nietszeggend tunneltje in om er even later uit te komen met zo'n 1000 euro minder en

naar later bleek ook een rijontzegging in Zwitserland van drie maanden! Gelukkig had alleen de eerste Porsche slechts 30 km te hard te hard gereden. Echte vrienden als wij zijn hebben we de bekeuring hoofdelijk omgeslagen. De snelheid was er wel even uit zal ik maar zeggen!

De route werd nu rustig vervolgd via Champlan, Zwischbergen naar Gondo.

Even later kwamen wij 'en route' een gezellig uitzierende 'Pizzeria Ristorante' in San Domenico tegen. We hadden nu toch al weer een aantal uren gereden, genietend van de mooie uitzichten, bergketens en haarspeldbochten. Toen wij op onze horloges keken bleek het al 13.30 uur te zijn. Tijd om eens even uit de harde kuipstoelen te stappen.

De menukaart besloeg vier pagina's met uitsluitend en alleen pizza's, een enkele frisse salade en diverse pasta's. Zonder alcohol werd deze heerlijke lunch met regionale ingrediënten genuttigd. Natuurlijk kozen de meesten voor de pizza en een enkeling voor pasta. Vanuit het restaurant hadden wij zicht op de Porsches die met hun neus naar een groene bergketen stonden geparkeerd.

Een klein uurtje later werd de route vervolgd. Via Varzo, over een zeer smalle en lange bosweg met acht Tornanti, overstekende koeien en tractoren naar Montecrestese. De lange bosweg maakte nu plaats voor betere maar even smalle wegen. Via diverse haarspeldbochten met van die gezellige, uit keien opgetrokken muurtjes reden wij naar Craveggia. Een fantastische bosweg, breed en geasfalteerd, wat een weelde!

Wij reden door kleine dorpjes, bijna helemaal uitgestorven, door bossen en het meest indrukwekkende was dat het landschap zo snel veranderde. Waar kun je nu in Nederland zo lang onafgebroken rijden zonder een enkel verkeerslicht tegen te komen? Maar ook de tegenliggers waren op één hand te tellen. De route was adembenemend mooi en stil en bij Ribellasca kwamen wij Zwitserland binnen. Heel eventjes zagen wij in een ooghoek nog een blauw informatiebord met de diverse snelheden, 50, 80, 100 en 120 km/u.

Via Borgnone, over een ruime tweebaansweg naar Intragna. Om 16.00 uur was het hier toch nog steeds 32 graden. In de GT3RS was ik

tot de conclusie gekomen dat 28 graden voor mij de ideale rijtemperatuur was. Ik reed met beide raampjes open en tot 28 graden werd er niets klam, was het heerlijk fris en koel in de auto. Boven de 28 graden begon echter echt alles aan mij te plakken en ik was nu extra benieuwd wat er toch met mijn deodorantstick aan het gebeuren was, daar onder de voorklep. Daar zou het wellicht wel eens twee keer zo warm kunnen zijn!

Rond 16.30 uur reden wij Locarno binnen, in de tunnel was het zelfs 38 gra-

den! En het is een hele lange tunnel kan ik u zeggen. Het was 'vies warm'. De benzinevoorraad werd in Mondascie aangevuld en via Quartino en Camorino reden wij naar het witte glooiende berglandschap in Airolo. Ons 'Ospizio San Gottardo', op 2091 meter, lag hier vlakbij.

Op het zonnige terras naast het Ospizio, het werd nu al wel snel frisser, kon niemand de verleiding van een lekker koud biertje weerstaan. Ook werden er door sommigen een paar dikke sigaren aangestoken. Eerst nog met een nootje, maar binnen vijf minuten samen met verschillende warme worstjes, mosterd en mayonaise. We hadden toch nog

drie uur tot aan het diner. Vol ontzag keken wij allemaal naar een nostalgische geel/witte bus met een groot cabriolet dak uit de jaren '50. Het bleek een heuse Postauto P2164 Alpenwagen Laurer te zijn.

Ook staan hier verschillende indrukwekkende sculpturen. Alhoewel de drie adelaars zeer indrukwekkend zijn, vond ik zelf het Mariabeeld, uitkijkend over een klein bevroren meertje en de bergen, het meest imponerende. Op weg naar onze kamer had ik even het gevoel dat dit wel eens zou kunnen

's Ochtends zat iedereen uitgerust aan het ontbijt. Het was een koude nacht maar de gezonde berglucht maakt veel goed. Voordat wij op pad gaan wordt er nog eerst, in de geest van de 2016 editie, een groepsfoto gemaakt. De route brengt ons vandaag naar Domodossola en wij besluiten al rijdend de route te gaan bepalen vandaag. We hebben geen strakke deadlines of afspraken in de agenda staan. Niet wetende dat vandaag een van mijn aller-mooiste rij-dagen zou gaan worden en dat zou ook voor morgen gaan gelden!

Wij laten Airolo achter ons liggen en zetten koers naar Andermatt. Mooi droge geasfalteerde bochtige wegen, witte sneeuwtoppen en een zalig ontluikend zonnetje. Wat kan een dag toch mooi beginnen. Het geluid van de 6 cilinder boxers in de gave lange tunnels geeft nog steeds kippenvol, rijden wij nu geen 30 km te hard?

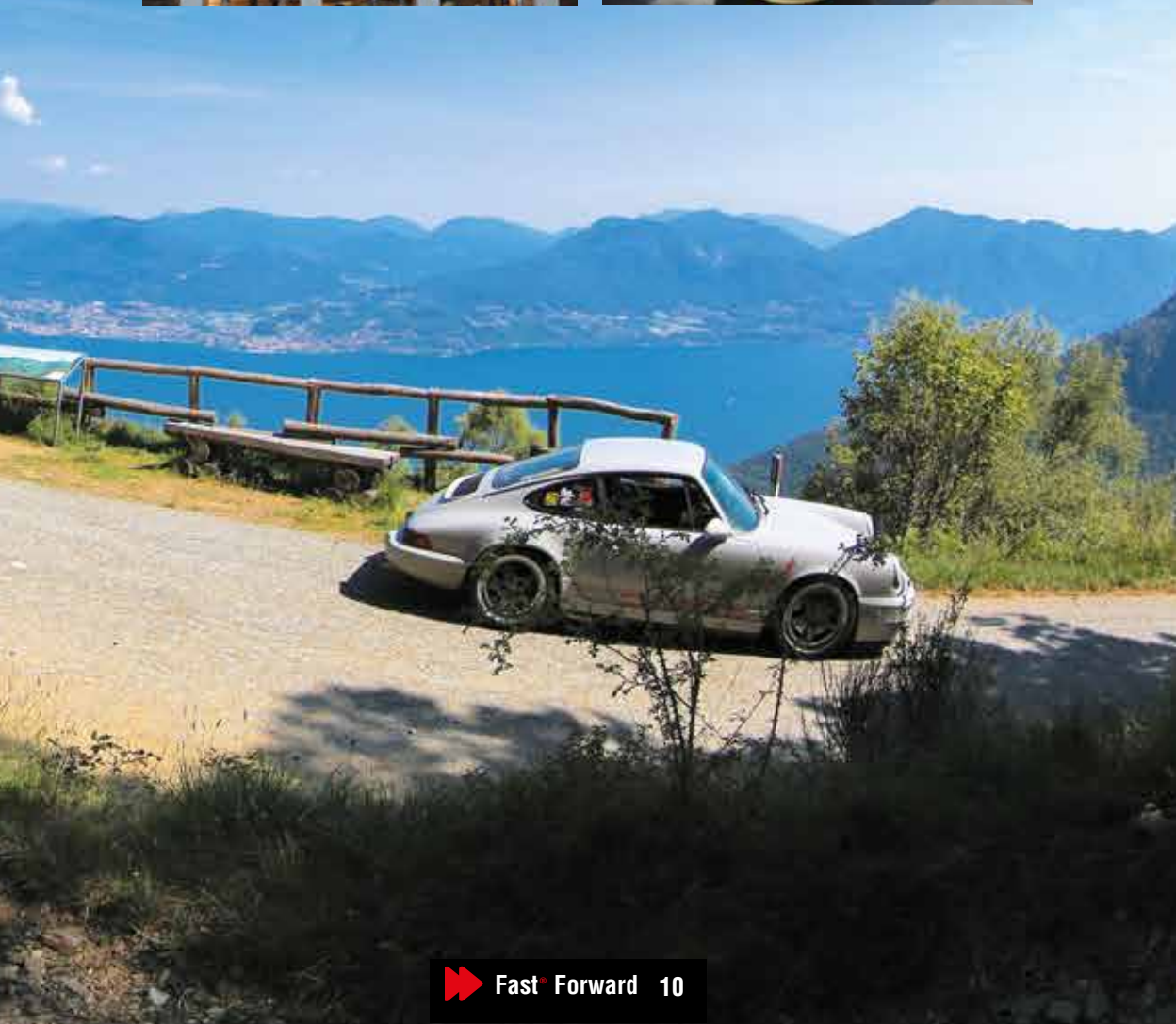
tegenvallen, maar het tegendeel bleek nu het geval. Een heerlijke luxe kamer met een goede douche en een fantastisch uitzicht op de Porsches die wij netjes en net niet op de sneeuw hadden geparkeerd.

Tijdens het sobere diner werd er nog een biertje en een wijntje geschonken, maar nadat iedereen al een aantal keren gegeeuid had werd al snel het bed opgezocht. Morgen maar weer eens verder kijken.

We stoppen even op de Oberalppass op 2046 m. Net als wij uitgestapt zijn komt er een warm V8 geluid ons tegemoet. Wij horen van alles maar zien nog niets. Dan als een duveltje uit een doosje komt er een Daytona coupe de hoek om 'rasen'. In de meest iconische kleurencombinatie die er is. Metallic blauw met een witte 'kont'. Later in Nederland blijkt dat dit een

Superformance uitvoering is en is gebaseerd op een TVR chassis, althans zo staat deze geregistreerd.

In Disentis is er echt even tijd voor koffie. In een leuk smal straatje met kleurrijke rode parasols is er even tijd om bij te praten. In de juni jubileum-editie van de Carrera Paneuropeana (drie weken later) komen wij 'bij toeval' dit restaurant ook weer tegen alleen in

bovenop een aantal appartementen die direct aan het meer liggen. Wat een uitzicht, wat een rust en wat een fantastische plek om te wonen of om alleen maar tijdens elke minuut vrijetijd te kunnen verblijven. Even later rijden wij Porto Ronco binnen. Wij kunnen door het heldere weer kilometers ver kijken naar imposante lichtblauw gekleurde rotspartijen. Via Brissago,

tegengestelde richting. Zelfs de organisatie is dit ontschoten want er ging geen lampje branden toen wij hier parkeerden.

Na een half uurtje brengt de route ons op de Ospizio del Lucomagno op 1920 m hoogte. Dit zijn echt stuurmansenwegen. Het is overigens op deze hoogte ook al bijna 27 graden. Via Pollegio, de tunnel naar Prosito (34,5 graden) rijden

Rondonico en Cannobio, nog steeds langs het water rijdend, vinden wij een werkelijke fantastische lunchplek. De Lido Beach Lounge is een cocktail Bar, Restaurant & Pizza Lounge Beach Club! En het uitzicht is heel bijzonder en indrukwekkend. De locatie is ook prachtig gekozen. Ik lijk wel in een aflevering van 'The Rich and Famous' terecht te zijn gekomen.

wij naar Ascona. Niet eerder ben ik zo'n indrukwekkende route tegen gekomen. We komen ogen tekort. Mooie kronkelwegen, hele mooie huizen en onbetaalbare appartementen aan het water. Wij moeten even stoppen en doen dit even later op een parkeerdek,

Op het strand zien wij al diverse badgasten genieten van de zon terwijl er in Nederland nog geen stranddag is geweest. De lunch laat zich niet met woorden beschrijven, deze is gewoon superbe. De tijd vliegt en voordat wij het weten hebben wij al zo'n ander-

half uur aan tafel gezeten en ik moet hier ook direct bekennen wel met een zalige witte wijn die heel goed bij de gekozen visgerechten paste.

Na de lunch rijden wij uiteindelijk via een bosweg bergopwaarts. Wij rijden via de Trarego Viggiona, met een van de allermooiste uitzichtpunten die ik ooit gezien heb, even moet ik aan de originele versie van de Italian Job denken, je zou hier maar naar beneden rijden! Het weggetje wordt steeds

smaller en juist op het moment dat ik denk “Je moet hier ook geen tegenligger tegenkomen” komt nota bene een van ons tegengesteld aanrijden. Ik schrik mij werkelijk dood, hij was wel de laatste die ik hier verwacht zou hebben. Wat er dan volgt lijkt wel op een eerste onwennige dans van een jongen en meisje op High School Prom. Een stapje naar voren, twee naar achteren, wat doe jij? Ok, dan doe ik dit, onwennig geschuifel en voorzichtigheid. Passeren is echt onmogelijk dus dan maar achteruitrijden. Op de vraag waarom hij tegengesteld reed kwam het volgende veelzeggende antwoord; “Ik ben de rest kwijtgeraakt en ben maar richting het motorgeluid gaan rijden!”

Als de neuzen uiteindelijk dezelfde kant op staan rijden wij flink door op zoek naar de kopgroep. Kijkend naar de omgeving is het niet gek dat wij geen enkel bereik hebben met de mobiele telefoons. Ik zoek de wegen op waarvan ik denk dat de overige leden ze ook zouden hebben gekozen. Deze weg moet u met hoofdletters en vetgedrukt in uw agenda zetten. Alles is hier prachtig en uitdagend. Hoe hebben

ze het zo kunnen maken en aanleggen?

De route brengt ons vervolgens naar Oggebbio en Pian Nava waar de andere 'Curves' leden netjes achter een vaste politiecamera staan te wachten. Wat een toepasselijke plek zeg! Via Bee en Verbania rijden wij naar Orta San Giulio. Het is nu tegen zessen en nog steeds is het 31 graden. Wij parkeren de Porsches in de parkeergarage en zijn eventjes allemaal echt

in mijn buik sluit ik mijn auto af. Naar even later blijkt heeft het hotel ook een eigen afgesloten parkeerplaats dus de Porsches worden snel verplaatst.

Beide jonge verkopers lopen nog steeds rond tussen de Porsches maar er is eigenlijk niets aan de hand, gelukkig maar. De waarschijnlijk 80 jarige eigenaresse van het hotel werkt nog steeds actief mee in de dagelijkse hotel beslommelingen. Alle kamers hebben zicht op de

toeristen. Wat een bijzondere plek! Het dorpsplein aan het water is prachtig. Het klooster op het nabij gelegen eiland wordt een andere keer bezocht daar hebben wij nu helaas geen tijd voor. Na diverse Italiaanse ijsjes, Italiaanse warme snacks, kaasjes en wat niet meer zij, vertrekken wij rond 19.00 uur naar Domodossola. Het is dan nog een uurtje rijden. Domodossola is een drukke Italiaanse stad en ik ben benieuwd waar het hotel zich bevindt. Op internet lijkt alles anders en even maak ik mij toch zorgen als wij op een openbare parkeerplaats moeten parkeren en direct belaagd worden door twee jonge toiletrol verkopers. Met pijn

binnentuin met zwembad en het hotel is werkelijk ingebouwd door originele architectuur, een bijzonder gezicht. Het levert mooie plaatjes op.

Wij drinken zalige koude Prosecco en genieten van diverse lokale snacks. De zin om buiten de deur te gaan eten verdwijnt snel en wij besluiten in het hotel te blijven. Achteraf gezien een prima keuze. De gastvrijheid is hier prima en het eten echt zalig. Voorzichtig wordt er nog even op de kaart gekeken in verband met de uit te stippelen route van morgen maar rond 23.00 uur gaat bij ons allemaal het licht uit. Op naar de dag van morgen.

Pian

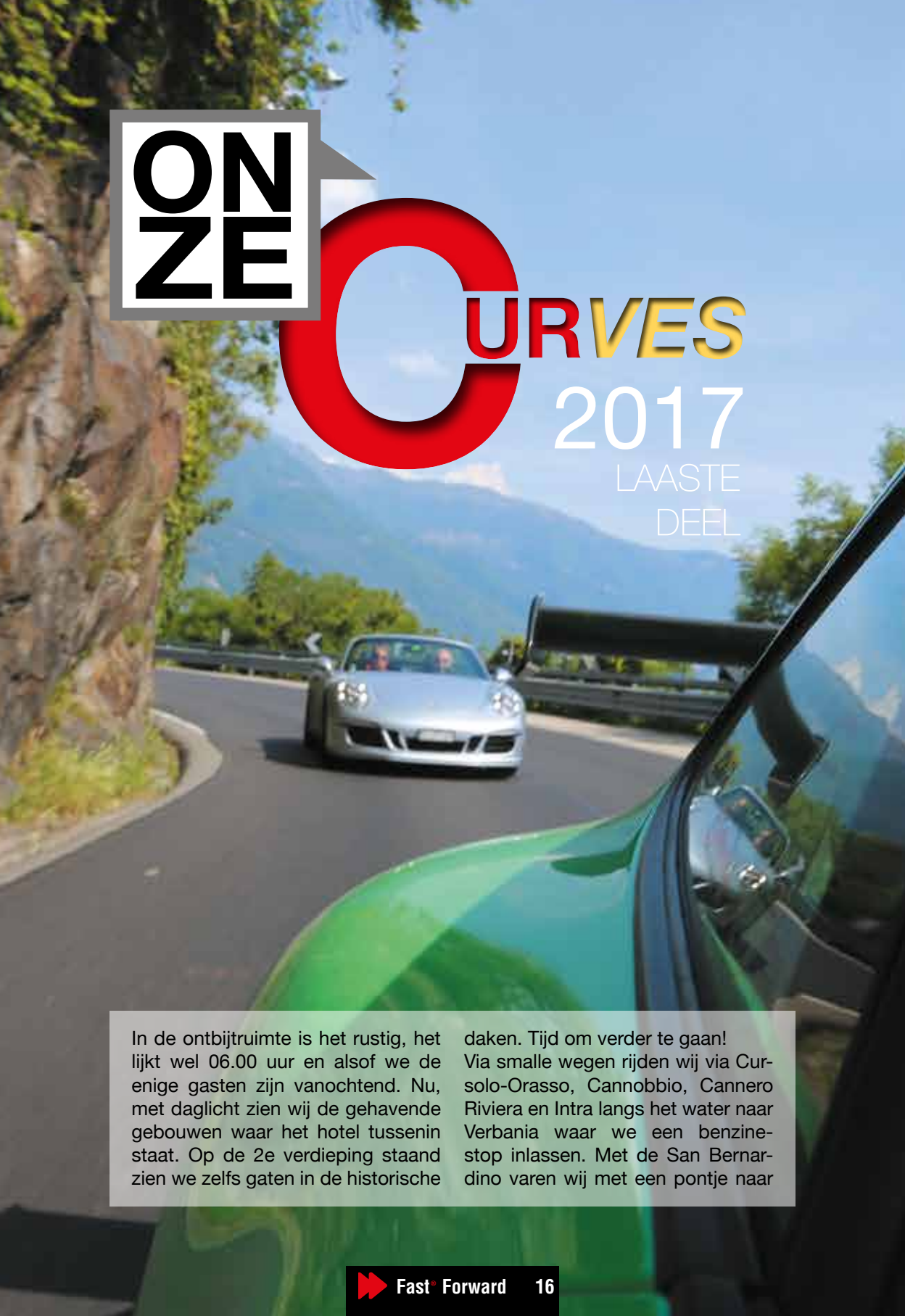
Hütte SAC

Fast Forward 14

Lucenc

ON
ZE

CURVES

2017

LAASTE
DEEL

In de ontbijtruimte is het rustig, het lijkt wel 06.00 uur en alsof we de enige gasten zijn vanochtend. Nu, met daglicht zien wij de gehavende gebouwen waar het hotel tussenin staat. Op de 2e verdieping staand zien we zelfs gaten in de historische

daken. Tijd om verder te gaan! Via smalle wegen rijden wij via Cursolo-Orasso, Cannobbio, Cannero Riviera en Intra langs het water naar Verbania waar we een benzine-stop inlassen. Met de San Bernardino varen wij met een pontje naar

Laveno-Mombella. Het is wederom een stralend warme dag en als wij bovendecks staan wordt hier de allereerste en gedenkwaardige 'Mirko' geïntroduceerd. Op een verticale foto duikt Mirko dan opeens horizontaal op, met fototoestel overigens!

zo staan! Zij vertelt ons dat het parkeren vandaag gratis is en dat zelfs het dubbel parkeren door de Nederlanders vandaag door de vingers wordt gezien. Zelden zo'n leuke parkeerdame tegengekomen, met een groot gevoel voor humor en een ontwapenende lach.

In Laveno is het even zoeken naar een parkeerplaats, op een veilige plek en wel het liefst tussen de mensen. Al onze baggage zit ook nog steeds in de Porsches. Wij parkeren zelf dubbel, maar wel met een parkeerschijf, voor wat dat hier waard is natuurlijk. Net op het moment dat wij naar onze lunchlocatie lopen komen wij een parkeerplicht tegen. Toch maar eerst even vragen of het allemaal wel mag hoe wij geparkeerd staan en waarom wij juist

La vita è bella!

De bruschetta, salade en pizza smaken hier voortreffelijk. Een passerende Italiaanse 991 coupe in Mexico Blauw heeft even al onze aandacht, wat een gave kleur hier in die zonnige omgeving.

Na de lunch vertrekken twee vrienden alweer naar Nederland, zodat wij met drie Porsches overblijven. Er wordt ons nog een glaasje Limoncello aangeboden, maar als wij aangeven dat

wij niet drinken tijdens het rijden krijgen wij gewoon de hele fles mee! Wij rijden verder langs het meer via San Nazzaro, Piazzogna, Cadepezzo naar Quartino. Het is rond drieën en nog steeds bijna 32 graden. U weet wel, het wordt nu weer heel klammerig in mijn auto! Net voor vieren doen wij nog

over een pas hadden kunnen rijden. De plannen voor de volgende ochtend worden direct aangepast, want een pas links laten liggen is onmogelijk. Als wij aankomen begint het te regenen en dat doet het de volgende ochtend nog steeds. De frische aardbeien coupe Romanoff is een aanrader. En natuur-

even de San Bernardino aan, dit is mijn tweede keer al in een week. En ik ga er binnen drie weken nog twee keer komen. Via een verlaten San Bernardino rijden wij naar Mols. Hier genieten wij van het prachtige uitzicht over het water en de groene weilanden en genieten van een heerlijk kopje Italiaanse koffie. De route wordt vervolgd naar Linthal waar ons een-na-laatste hotel van deze Curves-editie staat. Bij aankomst blijkt dat er twee verschillende routes zijn geweest naar het hotel en dat de twee Porsches de saaiste route hebben genomen, terwijl wij ook

lijkt de fles Limoncello die de volgende ochtend nog maar voor de helft gevuld is.

Het is een mooi gezicht, de natte wegen en de zon die de bergtoppen laat ontwaken. Via Linthal naar de Klausenpas. Er is niets teveel gezegd, want wat is dit een fantastische pas om te rijden. Gelukkig is het ook gestopt met regenen. Wat een briljante kronkelwegen. Wij zijn nu ook al op weg naar Stuttgart waar om 14.00 uur onze fabriekrondleiding zal aanvangen. Mijn zoon zal daar dan ook zijn. Met heel

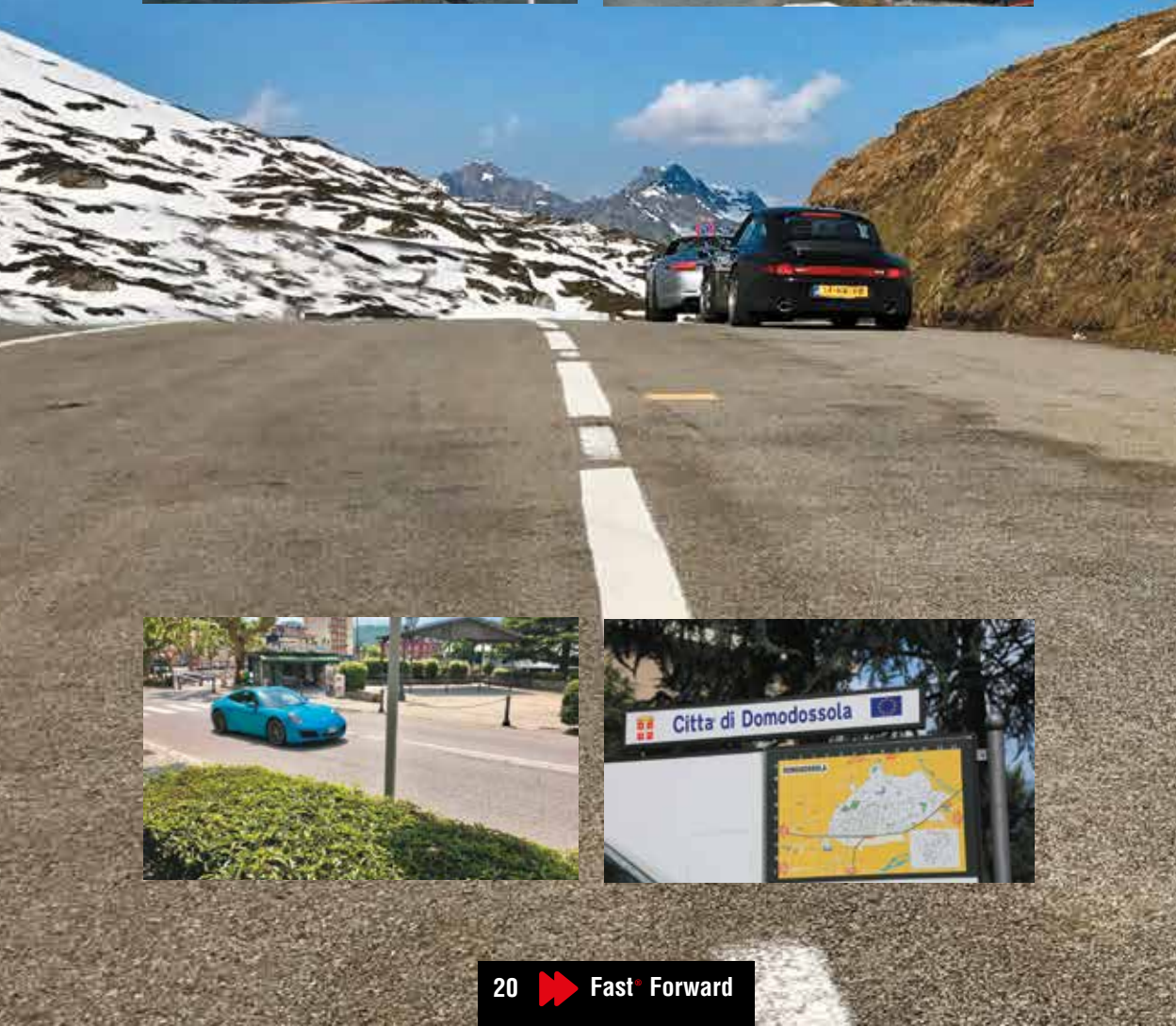
veel stress, file en flink doorrijden komen wij om 13.30 uur in Stuttgart aan. We kunnen nog snel even een broodje eten 'om de hoek' en melden ons precies, die Duitsers houden namelijk van pünktlichkeit, om 14.00 uur bij de ontvangstbalie. Fabian is onze gids en hij vertelt zeer gepassioneerd over Porsche en over alles wat wij te zien gaan krijgen. Van de lopende band bij aanvang van het productieproces tot aan de laatste controle. Wij staan letterlijk stil bij allerlei facetten van het bouwen. Wij zien de nieuwe 911 in alle model-

varianties voorbij komen maar ook de nieuwe Boxster. Van lederbewerking tot het bouwen van de motoren. Het is zeer indrukwekkend. De fabriek staat

op een groot terrein waar Porsche niet verder de lucht in mag bouwen. Wij zien ook veel bouwwerkzaamheden op het terrein. Porsche is namelijk nog steeds aan het uitbreiden.

Rond 16.00 uur nemen wij afscheid van Stuttgart en rijden we binnendoor

naar ons laatste hotel in Hexenwinkel. De koude Duitse 'Franziskaner

(1913-1999), in 1949 in Berlijn uitgevonden.

Weissbier' biertjes staan al op ons te wachten. En natuurlijk moeten wij deze Curves-editie afsluiten met een echte Duitse braadworst en natuurlijk ook een Curryworstje. De laatste is door Herta Heuwer, een snackbarhoudster

Voor de volledigheid, en om toch ook nog even te kunnen proosten op een veilige afloop, komt er een Italiaanse fles Mionetto Valdobbiadene DOGG (Prosecco) op tafel. Dat wilden wij hier toch ook even gezegd hebben!

Twee Porsches vertrekken de volgende ochtend huiswaarts, terwijl mijn zoon en ik de aankomende editie van La Carrera Paneuropeana zullen gaan uitzetten. Deze editie zal ons van Baden-Baden via Klosters en Bellinzona naar Rouffach gaan brengen. Een fantastische tocht van vijf dagen. Zie ook het verslag in deze en de twee vorige edities van Fast Forward.

